

Stakkars, stakkars dem ...

TEKST

Liv Jørgensen

PUBLISERT 10. oktober 2006

Flere av oss har lenge hatt en mistanke om at det er synd på legene. Mistanken ble nylig til visshet gjennom Dagsavisen. Nå tør de endelig å stå fram på rekke og rad og fortelle den grusomme sannhet om tilværelsen iført hvit frakk.

«Åpenbart kryr det av fordekte leger»

Den går ut på at legene, stakkars, ikke kan bevege seg i selskapslivet uten at venner og kjente kaster seg over dem og ber om en resept eller en rask diagnose på smertene i underlivet. Dette mens doktoren for eksempel nyter sin lammecarré med et glass Bordeaux til og ser fram til litt hyggelig konversasjon om la oss si Ibsenfestivalen. Om sidemannen da lener seg fram med munnen full av bakt potet og spør om en resept på Paralgin Forte eller østrogen, blir ikke kvelden helt den samme. Den blir ikke det.

Problemet er så stort, ifølge avisen, at en del leger ikke lenger oppgir yrkestittelen når de presenterer seg selv i festlige sammenhenger. Hva sier de da?

– God dag, det er førskolelærer Helmer Bache-Wiig. Eller:

– Hyggelig, rørlegger Peter Alexander Winther her.

Noe sånt? Nå er ellers konsulenttittelen et anvendelig og tøyelig begrep i en rekke situasjoner, men spørsmålet er: Hvordan dekker man over sin stand og status i slike dannede lag vi må anta at leger vanker i? Tross alt er ikke helse, sykdom og hverdagslig elendighet ukjente emner over entrecoten i selskapslivet, vet vi som er over den første ungdom. Skulle samtalen for eksempel komme inn på den forestående influensasasesongen, ville det – uten forkleinelse for rørleggere – kanskje virke merkelig om vår mann Winther i detalj kunne berette om vaksinemangel og forskjellen på influensatyper, samt gi gode råd om forebygging og relevante medisiner. Og applausen ville formodentlig runge om «førskolelærer Helmer Bache-Wiig» ga seg til å redegjøre for E. coli-bakterien, resistens og arbeidet med en vaksine mot alzheimer.

Åpenbart kryr det av fordekte leger. Nå, da vi kjenner til hvilke sosiale redsler legene gjennomgår, kommer minnene om katastrofale samtaler over middagsbordet i sitt rette lys. Hvem har ikke møtt en håpløs nisse det var umulig å snakke utvungent med? Det

var han som sa «skrumpf» uansett tema, eller hun som stanset ethvert tilløp til konversasjon med enstavelsesord, eller han som løp og smugrøykte hvert femte minutt.

Og hver gang trodde du det var din feil, at du var så håpløst utafør, uinteressant og tett i pappen at sidemannen nærmest var i sin fulle rett til heller å se i veggen enn å ta blikkontakt. Det dreide seg altså om sosialt mistilpassede leger.

Men dette er skikkelig feigt, herr og fru doktorer. Å påføre andre stiv nakke og stresshodepine bare fordi dere mangler evnen til å styre samtalen bort fra uønskede temaer, er dårlig gjort. Hvis det da ikke er et knep for å få flere pasienter.

Jeg regner med at psykologer ikke seiler under falskt flagg av redsel for angstridde og deprimerte selskapsløver. Bare gi oss et vennlig klaps på skulderen og skjenk oss en klunk til. La oss tro vi er helt fantastiske og si for all del ikke «carpe diem». For da smeller det.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 43, nummer 10, 2006, side 1067

TEKST

Liv Jørgensen